

ועוד, הוכחה כדברי רב גידל, דקתני סיפא, ב-ד של אותה הברייתא: לן דמה, ולא נזרק ביום הקרבנות, אף על פי שחזר וזרקו, למחרתו, מועלין בו,

ועתה, אי אמרת בשלמא, שהברייתא מדברת בחטאת, שפיר, משמיעה לנו הברייתא, שמכיון שלן דמה, והזריקה פסולה היא, לכן לא יצאה מ"קדשי ה'", ומועלין בה. ואילו לא לן דמה, אין מועלין בה, ככל חטאת כשרה היוצאת מידי מעילה בזריקת הדם,

אלא, אי אמרת, שהברייתא מדברת בעולה, קשה: וכי צריכא למימר, שמועלין בה?! פשיטא! הלא כל עולה, אף שעבודותיה נעשו בכשרות, מועלין בה?

כלומר, המקשן [שהוא לשיטת רב גידל] משווה דיני הלנת הדם לדיני פיגול, וכשם

והגמרא חוזרת בה, ממה שתירצה שעדיין לא זרק את הדם, אלא, לעולם דזריק, ובכל זאת אין מברייתא זו סיוע לרב גידל, ומדוע? כי תניא היא, הברייתא מדברת בקרבן עולה, שיש לה מעילה - בקרבן כשר, גם אחרי זריקה, הואיל ובשרה אינה נאכלת לכהנים, והיא מ"קדשי ה'" אף אחרי זריקה⁽⁹⁸⁾, הילכך, יש בה מעילה, גם כאשר נתפגלה, אבל, לגבי שאר קדשי קדשים, היוצאים מידי מעילה בזריקה, אין סיוע מהברייתא, ויתכן שהם יוצאים מידי מעילה אף בזריקת פיגול.

ותמהינן: אי, אם הברייתא מדברת בעולה, פשיטא, שמועלין בה אף לאחר זריקה, גם אם לא נתפגלה משום דגבוה היא כולה, היא עולה כליל על המזבח,

ולמה אמרה הברייתא שמועלין בה דוקא כשנתפגלה?

שיבואר לקמן [בהערה 104] בעזה"י, ואם כן, חוזרת קושית המלא הרועים.

97. הקשה הקרן אורה: לשיטת הרמב"ם [הערה 42] שכל הפסולין המנויין במשנתנו שאינם מוציאים קדשי קדשים מידי מעילה, הם רק מדרבנן, קשה, מה מקשה הגמרא: מאי למימרא? הלא חידוש גדול יש כאן לומר שאף על גב שמן התורה יצאו מידי מעילה, גזרו חכמים עליהם דין מעילה? [אלא, שלדעת התרצן, אם נזרק הדם, הזריקה מוציאה מידי מעילה]. והקרן אורה אינו מתרץ.

98. הקשה בספר שולי המעיל: הלא גם בקרבן עולה, פוקעת המעילה על העור, כמבואר במשנה [ט א], ואם כן, קשה, מה תירצה

ועוד ידובר עליה בעזה"י [בהערה 104], ואם כן, נופלת מאליה קושית המלא הרועים, כי אם נאמר שהתנא של הברייתא בא לחדש שהיתר זריקה כלומר, קבלת הדם, היא הפועלת לענין מעילה, אם כן, אליבא דרב גידל אמר רב, סובר התנא של הברייתא שקבלת פיגול, אינה מוציאה מידי מעילה, והברייתא מדברת באופן שפיגל בשעת הקבלה, ועל פיגול זה כתבה הברייתא שמועלין בו! וחוזרת הראיה לרב גידל! ויצטרך התרצן לדחות, ולומר, שמדובר שעדיין לא קיבל! וחוזרת הקושיא: אי הכי מאי למימרא? הרי עדיין לא עשה את העבודה המוציאה מידי פיגול? ומה הרוויח המלא הרועים בתירוצו? והנה, סברא זו אמרה השיטה מקובצת, ואינה מוסכמת על התוס', ובפירוש חולקים עליה, כמו

מועלין בה, מוכח ב"מפורש" כדברי רב גידל, שזריקת פיגול אינה מוציאה מידי מעילה?

ודחינן: וכי **סיפא ודאי מסייע ליה** (99)?! הלא יש לחלק בין זריקה שלאחר לינה, לבין זריקה שלאחר פיגול (וטעם החילוק יבואר), ולומר, שזריקה שלאחר לינה, אינה מוציאה מידי מעילה, מה שאין כן זריקה שלאחר פיגול, מוציאה מידי מעילה [שלא כדברי רב גידל]?

ומבארת הגמרא: **מאי שנא**, מה שונה זריקה שלאחר לינה מזריקה שלאחר פיגול,

כלומר, זה וזה פסול הוא, ומה ההבדל ביניהם?

החילוק הוא: **הלנה דקעביד בידים**, כלומר, הזריקה לא נעשתה ביום הקרבנות, ויש כאן חסרון ב"מעשה" עבודת הקרבן, (100) הילכך, אף כשיזרוק את הדם למחרתו, לא מהני זריקה זו, הפסולה, ושנפסל ב"ידיים", **לאפוקי מידי מעילה** (101),

שרב גידל סובר, שזריקת פיגול, אינה מוציאה מידי מעילה, כן, סובר המקשן, שזריקת דם הנפסל בלינה, אינה מוציאה מידי מעילה, וכיון שהוכרח שמדובר בחטאת, יש ללמוד מהברייתא, שכשם שזריקת דם שנפסל בלינה אינה מוציאה מידי מעילה, הוא הדין זריקת פיגול, כדברי רב גידל.

ומתריך התרצן [החולק על רב גידל]: אכן, **סיפא** המדברת בחטאת, **ודאי מסייע ליה**, כמבואר, שזריקה פסולה, כגון: לן דמה, אינה מוציאה מידי מעילה,

והוא הדין, והוא הטעם שזריקת פיגול אינה מוציאה מידי מעילה!

ומבררת הגמרא: **רישא מאי**, הרישא של הברייתא, המדברת בענין "פיגול", האם גם היא מסייעת לרב גידל, ונאמר, **הואיל ומסייע ליה סיפא** כשם שהסיפא מדברת בחטאת, **מסייע ליה נמי רישא** כן גם הרישא. ויש סיוע לרב גידל, שרק מפני שהחטאת נתפגלה, מועלין בה, ואילו לא נתפגלה, אין

וגמרא? מכל מקום, לא יצא העור מידי מעילה, אך ורק מפני שהקרבן פיגול הוא, והזריקה לא הוציאה מידי מעילה, כדברי רב גידל? עיין שם מה שכתב.

101. וזה לשון השיטה מקובצת: ולהכי דינא הוא דלא מהני ליה זריקה.

אבל בפירוש המיוחס לרש"י ורבינו גרשום כתבו: הילכך קנסינן ליה דלא תיהני ליה זריקה לאפוקיה מידי מעילה, אלא מועלין נמי לאחר זריקה. אבל מחשבת פיגול לא עביד מעשה בידים אלא פסול מחשבה אימא לך דלא קנסינן ליה, וכולי.

99. גירסת תוס'.

100. כן פירשו תוס'. וכוונתם לבאר שלא דוקא ב"ידיים".

ופירוש המיוחס לרש"י מפרש: שהיה לו לזרוק, והלינו, דהיינו דקעביד ליה פסול בידים, דלגבי [ביחס] מחשבה דפיגול חשיב ללינה מעשה בידים.

מה שאין כן, פיגול, שהפסול נעשה במחשבה בלבד, דלא⁽¹⁰²⁾ קא עביד בידים, עדיין יתכן לומר, שהתנא של הברייתא סובר, שמהני ליה זריקה לאפוקי מידי מעילה, שלא כדברי רב גידל⁽¹⁰³⁾.

וממילא, אין ראייה מהסיפא לדברי רב גידל⁽¹⁰⁴⁾.

הגמרא מביאה ברייתא אחרת לסיוע לרב גידל.

משמע מלשונם, שהוא קנס מדרבנן, הואיל ועבד מעשה בידים.

102. גירסת השיטה מקובצת.

103. הקשו הגאון רבי עקיבא איגר והקרן אורה: הלא מבואר לעיל [ג ב] שרק בזריקת פיגול היתה הוה אמינא שהיא תוציא קדשי קדשים מידי מעילה ותביא קדשים קלים לידי מעילה, הואיל והזריקה "מרצה" לפיגולו, לכן יש עליה שם "זריקה", ואיננה כשפיכת מים בעלמא, ומשמע, שעל זריקה אחרת פסולה, כגון: אחרי הלנת הדם, אין שום סברא ושום הוה אמינא לומר שהיא פועלת דין מעילה, ובודאי שהיא כשפיכת מים בעלמא, ואם כן, קשה, למה לא חילקה הגמרא בפשטות, שב"הלנה" הוי כשפיכת מים בעלמא, לפיכך מועלין בו, אבל זריקת פיגול, אכן, מוציאה מידי מעילה בקדשי קדשים, לדעת התרצן החולק על רב גידל?

ועיין בקרן אורה מה שתירץ, ובספר שולי המעיל.

104. הקשו התוס', ומה בכך, אף אם אין ראייה מהסיפא, מכל מקום, מהרישא יש סיוע לרב גידל, כמו שאמרה הגמרא, שהרישא ודאי לא מדברת בעולה, דאי בעולה, מאי למימרא, ומוכרח לומר שהיא מדברת בשאר קדשי קדשים היוצאים מידי מעילה בזריקה כשרה, ועתה שנתפגלו, אינם יוצאים מידי מעילה, כדברי רב גידל.

בתירוצם של התוס' בשם רבינו פרץ, ישנם שני פירושים. האחת גירסת השיטה מקובצת והחק נתן והרש"ש והקרן אורה והוא: שדגם מהרישא אין ראייה, דלעולם אפשר לומר כמו שרצה התרצן לתרץ, שמדובר בחטאת, ועדיין לא זרק את הדם, ולכן עדיין מועלין בה, ומה שהקשתה הגמרא: פשיטא, מאי למימרא? הלא בכל הקדשים הכשרים מועלים לפני זריקת הדם, כל זמן שאין להם היתר? נתרץ, שבא לחדש שלא כמאן דאמר הסובר [עיין הערה 96] שבשחיטה בלבד יוצא הקרבן מידי מעילה ["היתר שחיטה"], ומדובר, שהשחיטה נעשתה בלי מחשבת פיגול, וקיבל את הדם בחשבת פיגול, ועדיין לא זרק, ועתה, למאן דאמר "היתר שחיטה", כבר אין מועלין בו, ובא התנא של הברייתא להשמיענו, שמועלין, כיון שהתנא סובר היתר אכילה מוציא מידי מעילה, וכיון שלא נזרק הדם, לא יצא מידי מעילה.

[וטנם שנביא את הפירוש השני בתירוצ תוס', נדון בפירוש הראשון].

לעיל [הערה 96] הבאנו דברי השיטה מקובצת, המבאר, שהמחלוקת בין רב גידל לשאר האמוראים, אם זריקת פיגול מוציאה מידי מעילה, היא, משום שהם סוברים היתר אכילה, כלומר, הזריקה כשהיא כשרה היא המוציאה את קדשי קדשים מידי מעילה, ועל זריקה פגולה, נחלקו, האם יש לה "כח" להוציא אם לא, ואילו היו סוברים היתר זריקה, כלומר, כשנתקבל הדם בהכשר יצא מידי מעילה, היו חולקים, כמו כן, על קבלה פסולה, האם יש לה "כח" להוציא מידי מעילה, כלומר, הטעם

לימא, האם נאמר: הא ברייתא זו, מסייע ליה לרב גידל.

שנינו: הפיגול בקדשי קדשים, מועלין בו.

האם לאו, שהברייתא מדברת, אף על גב דזרק את הדם, ומועלין בו, והזריקה לא הוציאה מידי מעילה, כדברי רב גידל, והברייתא מסייע ליה.

שנחלקו ב"זריקת" פיגול, אינו משום שיש איזו שהיא מעלה ב"זריקה", אלא, פשוט, כי לשיטתם, ה"זריקה" היא הפועלת לענין מעילה. ועתה, מוכח, שהתוס' כאן אינם סוברים סברא זו, וכן מוכח מתוס' ד"ה לא [ויבואר בהערה 105].

ומקודם נוכיח שהתוס' אינם סוברים כן, ובהמשך יבואר הטעם.

וההוכחה היא: ממה שכתבו התוס', שאין מהרישא ראייה לרב גידל, כי יתכן שפיגל בשעת קבלה, ובא לחדש לאפוקי ממאן דאמר: היתר שחיטה. וכיון שעדיין לא זרק את הדם, לכן עדיין מועלין בו. והשתא, בשלמא אם נאמר שרב גידל והחולקים עליו נחלקו רק בזריקת פיגול, מבואר היטב:

כיון שעדיין לא בא לכלל זריקה, לכן עדיין מועלין בו, ולכן העמידו התוס' את הברייתא שמדובר שעדיין לא נזרק הדם.

אבל, אם נאמר שנחלקו רב גידל ושאר האמוראים גם בשחיטה ובקבלה, מנין לנו הראייה שהתנא אינו סובר היתר שחיטה, וכי נאמר בברייתא "זריקה"?! הלא הברייתא אמרה "פיגול, מועלין בו", ובהחלט יתכן שפיגל בשחיטה, והתנא של הברייתא, אכן, סובר היתר שחיטה, וכיון שנתפגל בשחיטה, לכן מועלין בו, כדברי רב גידל! ואיך דחו התוס' את הראייה לרב גידל מהרישא של הברייתא?

ומוכח שהתוס' סוברים שרב גידל והחולקים עליו נחלקו רק בזריקת פיגול!

והטעם הוא: כמבואר לעיל [הערה 69] שרק זריקת פיגול, שהיא הקובעת את הפיגול, על זריקה זו אפשר להתווכח:

שאר האמוראים סוברים, שכיון שיש לה "כח" ו"חשיבות" לקבוע פיגול, אינה כשפיכת מים בעלמא, והיא פועלת להוציא קדשי קדשים מידי מעילה ולהביא קדשים קלים לידי מעילה, ואילו רב גידל סובר, שאי אפשר שהזריקה תעשה "דבר והיפוכו" לרחק את הקרבן מתכליתו ולפגלו, ולקרבו לידי קרבן ולהוציאו ולהכניסו לדין מעילה, מה שאין כן בשאר העבודות, שלא שייך בהם סברות אלו, לא נחלקו בהם, וכולי עלמא מודו שכאשר נעשו בפיגול אינן פועלות שום דין לגבי מעילה.

ועיין בספר שולי המעיל המרחיב בביאור הדברים על יסוד דברי הגרי"ז [זבחים כז ב]. ולקמן [הערה הבאה] יבואר עוד טעם. ולקמן [הערה 142] יוכח שהתוס' אינם סוברים כהשיטה מקובצת.

ונחזור לדברי התוס'. הברכת הזבח והצאן קדשים מפרשים תירוץ התוס' בדרך אחרת, והיא: יש לדחות את הסיוע לרב גידל מהברייתא, כי הברייתא מדברת באופן אחר לגמרי.

רב גידל מדבר באופן שפיגל בשחיטה, ועתה בשעת זריקה אינו מפגל, [כמו שאמרו התוס' ג ב ד"ה אמר: פירוש: אם שחט בפיגול ואחר כך זרק סתם], ועל זריקה זו, אפשר להתווכח, כיון שעתה אינו מפגל, אבל הברייתא, נוכל להעמידה, שהוא מפגל בשעת הזריקה [בדומה להסיפא שהזריקה נעשתה בפסלות], ועל זריקה פגולה זו, מעולם לא חלקו עליו שאר האמוראים, לומר שהיא מוציאה מידי מעילה. ומדוע? מפני שהיא זריקה פגולה ["גרועה"], וממילא, אין סיוע מהברייתא לדברי רב גידל אמר רב.

ודחינן: לא! הברייתא מדברת דעדיין לא זרק(105)!

ומקשינן: אבל, אם כבר זרק, מאי, מה סובר התנא של הברייתא, וכי סובר הכי נמי דאין מועלין בו!

אם כן, קשה, אמאי קתני סיפא, למה שנינו בסיפא של הברייתא: הפיגול בקדשים קלים, אין מועלין בו, מפני שלא נעשו העבודות בכשרות, והאימורין לא באו להיות מ"קדשי ה",

ואם מדובר כשעדיין לא זרק, מה החידוש בברייתא, פשיטא שאין מועלין בקדשים קלים לפני זריקת הדמים?

אלא ודאי, מוכרחים לומר, שכבר זרק. וכיון שהזריקה היתה פגולה, לכן לא באו האימורין לידי מעילה, כדברי רב גידל!

ועוד(106), אם לדבריך יש חילוק בין לפני זריקה לבין אחריה, למה חילק התנא של הברייתא בין קדשי קדשים לקדשים קלים,

ליפלוג ברישא, היה יכול לחלק בקדשי קדשים עצמם, וליתני, וכן היה לו לשנות: לפני זריקה מועלין בו, לאחר זריקה אין מועלין בו?

ומסקינן: ההוא, הסיפא, ודאי מסייע ליה, לרב גידל, האומר שזריקת פיגול אינה מביאה קדשים קלים לידי מעילה, הואיל והסיפא ודאי מדברת אחרי הזריקה, כמבואר.

הגמרא מבררת: לימא, האם נאמר, שהואיל ומסייע ליה סיפא, מסייע ליה נמי רישא? ונאמר שכשם שהסיפא מדברת בשכבר זרק, כן הרישא. ומוכח, שקדשי קדשים אינם

והקראן אורה מקשה על פירוש זה, שאינו מדויק בלשון התוס'. ועיין שם.

105. הקשו התוס': אם מדובר שלא זרק, פשיטא?! הרי עדיין לא הגיע להיתר אכילה? ותירצו: יש בכך חידוש! לאפוקי ממאן דאמר שהקרבן יוצא מידי מעילה בשחיטה, או ממאן דאמר הסובר שיוצא משעה שראוי לזריקה. [ומבואר לעיל בהערה 96 ובהערה 104]. אבל השיטה מקובצת, לשיטתו, חולק על תוס', כמבואר לעיל [שם].

וכבר מבואר, שהתוס' חולקים על סברת השיטה מקובצת, והם סוברים שרב גידל ובעלי פלוגתא שלו — נחלקו רק בזריקת פיגול, ואתי שפיר תירוץ התוס'.

ויש להוסיף עוד טעם למה התוס' אינם מסכימים עם השיטה מקובצת: על פי דברי

התוס' [ד"ה היתר שחיטה שנינו] שהטעם של המאן דאמר היתר שחיטה הוא משום שהשחיטה מתירה שאר העבודות. ומאן דאמר היתר זריקה הוא משום דכיון דעומד לזרק כזרוק דמי, ועתה, אם נתפגל בשחיטה, ולא יהיה לו היתר להמשך עשיית שאר העבודות, וכן הקבלה לא תועיל לזריקה, ואדרבה! אסור להמשיך בעבודות — כולי עלמא מודים שהזריקה דוקא מוציאה מידי מעילה. ועל זריקה בלבד שייך לומר שהיא מוציאה, הואיל ויש עליה "שם" זריקה, כמבואר בהערה הקודמת. ולקמן הערה 142 מובאת סברא זו בשם השפת אמת. על קושית התוס', מתרץ השיטה מקובצת תירוץ אחר.

106. יתכן שהתוס' גרסו כן בגמרא.

יוצאים מידי מעילה בזריקת פיגול, כדברי רב גידל.

ורחינו: לא מוכרח לומר כן! ויתכן לומר שהרישא מדברת כשעדיין לא זרק,

ומה שהקשה המקשן, שאם כן היה לו להתנא לחלק בקדשי קדשים עצמם, בין לפני הזריקה לבין אחריה, כנ"ל,

נתרן, משום שקדשים קלים, פסיקא ליה, הדברים פסוקים [ברורים וקבועים], כי אין בקדשים קלים הבל בין קרבן לקרבן, ובכל הקרבנות, אין מועלין בהן בזריקת פיגול,

אבל, הכא בקדשי קדשים, לא פסיקא ליה, אין הדברים פסוקים, כיון שקרבן עולה, יש בה מעילה אף אחרי זריקה,

לכן לא רצה התנא לומר [לדברי החולק על רב גידל]: "לאחר זריקה אין מועלין בו", כיון שהלכה זו אינה בכל קרבנות קדשי

קדשים.

ועוד, שבקדשי קדשים אינו דבר פסוק ומוחלט, ויצטרך לחלק בין לפני זריקה לבין אחריה, ואילו בקדשים קלים, לעולם אין מועלים בהם, בין לפני זריקה ובין אחר הזריקה.

ולמסקנא: יש מברייתא זו ראייה לדברי רב גידל שקדשים קלים אינם באים לידי מעילה בזריקת פיגול, ואין מברייתא זו ראייה לדבריו שקדשי קדשים אינם יוצאים מידי מעילה בזריקת פיגול⁽¹⁰⁷⁾.

שנינו במשנתנו: כלל אמר רבי יהושע: כל שהיתה לה שעת היתר לכהנים, אין מועלין בה, וכל שלא היתה לה שעת היתר לכהנים, מועלין בה.

איזוהי שהיתה לה שעת היתר לכהנים? שלכה ושנטמאה ושיצאת. ואיזוהי שלא היתה לה שעת היתר לכהנים? שנשחטה חוץ

בעלמא], אלא שגזרת הכתוב הוא שאינה מרצה, ולכן, יש לומר, שכשם שזריקה זו מוציאה את הבשר ממעילה בקרבן כשר, כן מוציאה בקרבן פסול. וכשם שבקרבן כשר פקעה ממנה מעילה משום שאינו מ"קדשי ה'", כן בקרבן פסול לא ניתוספה בה קדושה להיקרא מ"קדשי ה'" לאחר זריקת הדם.

מה שאין כן בקדשים קלים, שהאימורין צריכים להיכנס לכלל "קדשי ה'", ודאי שזריקה פסולה אינה יכולה להכניסם לכלל קדושה.

וביתר ביאור: בקדשי קדשים, כדי להוציאם מכלל מעילה, צריך שיהיה "היתר אכילה", ושפיר למדים שיש על זריקה זו שם זריקה להיתר אכילה [למרות של"מעשה" אסור לאכלו], אבל בקדשים קלים, שכדי להביאם

107. רבינו פרץ בתוס', מבאר מסקנת הגמרא, להבדיל בין קדשי קדשים שזריקת פיגול מוציאתם מידי מעילה, לבין קדשים קלים, שאינה מביאתם לידי מעילה:

לפי המבואר לעיל [ב ב] למדים מהפסוק הנאמר בפיגול "לא ירצה", "כהרצאת כשר כן הרצאת פסול", כלומר, שכשם שזריקה בקרבן כשר מרצה, כן זריקת פיגול מרצה לפיגולו.

ומה הוא אותו ריצוי בקרבן כשר? ריצוי להתיר הבשר לאכילה, ועל כן אמרה התורה שבפיגול, אינה מרצה לאכילת הבשר. כלומר, זריקה זו שתכליתה היתה לרצות הבשר לאכילה, לא תרצה במחשבת פיגול.

משמע, שהתורה "החשיבה" לזריקה זו לריצוי לאכילת בשר [ואינה כשפיכת מים

נהיה עסוקים בהלכה, שאל ממני! כדי לברר הדבר. והכך עצמך לדקדק בדבר כדי שנישא וניתן בה למחר.

מה ששינו במשנתנו "שעת היתר לכהנים", האם שעת היתר שחיטה שנינו שמיד שנעשה השחיטה בהכשר, יצאו מידי מעילה, [אף על פי שאחר כך נפסלו], והיא שעת היתר ל"עבודת" (110) כהנים, הואיל והשחיטה כשרה בזר, ומשעת קבלת הדם, אין העבודות כשרות אלא בכהנים.

לזמנה וחוץ למקומה ושקבלו פסולין וזרקו את דמה.

הגמרא דנה: מה היא שעת ההיתר להוצאת קדשי קדשים כשרים מידי מעילה (108). ועל שעה זו שנינו: שאם נפסלו בתוך שעת ההיתר, לא יצאו מידי מעילה, ואם נפסלו לאחריה, יצאו מידי מעילה.

אמר ליה בר קפרא לבר פדא (109): בן אחותי! ראה, התבונן, מה אתה שואלני למחר בבית המדרש! כלומר, מחר, כששנינו

מתי היא שעת הבאתם למעילה? והאם יש טעם לחלק בין קדשי קדשים לקדשים קלים? הקרן אורה כתב בפשיטות, שבקדשים קלים, לא נחלקו האמוראים, ולכולי עלמא, לא הוברר חלק הגבוה, דהיינו האימורין, עד לאחר זריקה. אבל התוס' [ז ב] כותבים במפורש שגם בקדשים קלים שייך לומר "היתר זריקה". וראה שם בקרן אורה.

109. גירסת השיטה מקובצת.

110. כן כתבו התוס'. ואף שמדבריהם, לכאורה, משמע שהשחיטה מתירה את הקבלה, מכל מקום, ברור, שכוונתם לומר שהשחיטה מתירה שאר העבודות, דהיינו קבלה הולכה וזריקה, דהרי התוס' מתרצים [הערה 115] למאן דאמר היתר שחיטה, שהמשנה מדברת בשחט סמוך לשקיעת החמה "עד שהוצרך לזרוק בלילה, ואם כן, לא היתה השחיטה היתר לעבודת כהנים", משמע שהם מפרשים היתר שחיטה: השחיטה מתירה את שאר עבודות כהנים.

ובפירוש א כתב פירוש אחר בביאור מאן דאמר היתר שחיטה: דכיון דנשחטה כתיקנה, קרינא ביה דאית ביה היתר אכילה לכהנים.

לכלל מעילה, צריך היתר הקטרת האימורין, ואיך יכולה זריקה פסולה להכניס לקדושת הקטרה?

[ועיין בדף ו ב בתוס' ד"ה שלא].

במסכת מנחות [מז ב] מקשה רב פפא [עיין שם] מדברי רב גידל אמר רב, ואומרת הגמרא: ולא איתותב רב גידל?! כלומר, אין להקשות מדברי רב גידל, מפני שבמסכת מעילה הופרכו דבריו.

וכתבו שם התוס' שמפני שרב פפא הקשה לעיל [ג ב] מהמשנה של לחמי תודה, ומה שרבי אבא תירץ, לא התקבל על דעתו, לכן סוברת הגמרא שרב גידל הופרך.

אבל השיטה מקובצת [שם אות ז] והקרן אורה מבארים, שעיקר הדין של רב גידל, לא הופרך, אלא, שעל מה שהגמרא שם רצתה לדמות קדושת הלחם לקדושת מעילה, על זה "הופרך", כלומר, שאין לדמות זה לזה, וכמו שביארה הגמרא לעיל [עמוד א] שהלחם נתקדש רק "ליפסל". היוצא מכך הוא: שלדעת התוס', הופרך רב גידל, ולדעת השיטה, לא הופרך. ובהמשך יבואר דעת הר"י קורקוס, שממסקנא זו הופרך רב גידל.

108. האם דיון הגמרא הוא גם על קדשים קלים,